

ker so Nemci, le drži se gesla svoji k svojim, ker bodeš s tem mestjana ugonobil, ali pa vsaj jako občutljivo poškodoval, tvojo narodnost pa — povzdignil. Dragi mi kmet, pa ni res! Mestjana ne bodeš poškodoval, pač pa bodeš poškodoval prav izdatno samega sebe. Saj poznamo tisto geslo svoji k svojim, saj vemo, kako je pred kratkim ravnal neki slovenski milijonar. Kmečke groše kaj rad pobira za svojo moko, žito pa, katero za to moko rabi, naročnje od židov na Ogrskem! To je svoji k svojim. Ako toraj ne prodaš dragi mi poljedelec, dragi mi kmet tvojih pridelkov mestjanu, trgovcu itd. ako je hočeš pa vendar prodati, potem moraš delo, katero je do sedaj — seve proti malemu plačilo — izvrševal drugi za Tebe, izvršiti sam! S tem da se Ti da priložnost prodati Tvoje pridelke v bližnjem mestu, v trgu, ali pa morda celo že v domači vasi, prihraniš si sam mnogo potov, in lahko opraviš med tem časom drugo delo, lahko si priskrbiš druge pridelke.

Grozovitna je bedarija klerikalcev, ako ti pridigujejo, češ, le ne oddaj mestjanu ali pa trgovcu Tvojih pridelkov, in videl bodeš, da ga s tem ugonobiš. V zadnjih klerikalnih listih se piše na primer, naj kmetje ne prinesejo v mesto zelenjave in drugega in videli bodejo, da bodejo mestjani s tem zdatno obškodovani. Evo ti, dragi mi kmet, ravno nasprotni dokaz! V mesto Ptuj so pripeljali pred par leti ogrski kmetje več vozov zelja, luka, sploh poljskih pridelkov in so prodajali te pridelke, kateri so bili o izvrstni in jako dobri na ptujskem mestnem trgu po bolj nizki ceni, kakor je to kmetom v ptujski okolici mogoče. Mestjani so dobili toraj izvrstne pridelke po nizki ceni, a kmetje iz ptujske okolice svojih niso mogli nikakor prodati. A glejte, kaj ukrenilo mesto?

Uvidevši, da je mestjan in kmet živel do sedaj vedno v najboljšem prijateljstvu, je določilo mesto Ptuj, da Ogrji ne smejo pripeljati več svojih pridelkov v Ptuj, čeprav so njihovi omenjeni pridelki boljši in cenejši, kakor pridelki kmetov v ptujski okolici, češ, ako pride kmet iz te okolice v Ptuj kupovat drugega blaga, potem je tudi treba, da se mu odkupi njegovi pridelki, čeprav bi te pridelke dali drugi kraji, in sicer boljše in cenejše.

Tako je tudi prav! Kmet in mestjan naj delata skupaj, ker je vedno resnično, da roka roko umiva!

Dragi kmet, ali ti je tvoje pridelke kedaj že farovž odkupil? Ne, odnesel ti jih je že, toda — navadno zastonj.

Kmetje v celjski okolici, kdo pa plačuje hmelj najboljše?

Povsod se lahko doprinese dokaz, da je omenjena hujskarija od klerikalne strani neumestna, da je za kmeta nevarna, nikakor pa ne za mestjana, kateri si lahko svoje potrebe, posebno pri sedajnih modernih prometih naroči iz daljnih drugih krajev in sicer ceneje, kakor mu jih prodaje naš kmet.

Povsod, povsod se lahko dokaže, da to hujskarijo povzročajo samo klerikalni hujskači, ker hočejo

potem sami v kalni vodi ribiti, seve za svoj, nikdar polni pregloboki farški žep!

Kdor je tako nespameten, da tega ne uvidi, ta je še pač v klerikalni temi, Bog daj da bi mu prisvetila kmalu jasna naprednjaška zvezda.

Našim naročnikom.

Uredništvo in upravnništvo „Štajerca“ želi vsem svojim vrlim naprednim kmetom in naročnikom prav veselo in srečno alelujo!

Spodnje-štajerske novice.

Goljufija. Bivši ulanski enoletni prostovolec v 8. ulanskem polku, Robert Blašič iz Ptuja je napravil na Dunaju nad 200 tisoč kron dolga in je sedaj s svojo ljubico, neko Kastner, pobegnil. Na farbal je večinoma krčmarje in trgovce, ter jim je pravil, da ima od očeta pričakovati velika posestva v Ptuju in na Hrvaškem. Njegovi glavni upniki bili so že v Ptuju, da se prepričajo o istini Blašičevih trditvah, a tukaj so zvedli, da jih je ogoljufal. Blašič je tudi ponaredil podpise nekega ptujskega notarja in večjega posestnika v ptujski okolici ter se mu je tako posrečilo, to visoko goljufijo izvršiti.

Pazite pri streljanju. Znana vam je vsem navada, da se o veliki noči navadno strelja iz topičev, iz pištol in tako dalje, na čast našemu Odrešeniku in njegovemu vstajenju. Kmetje pazite, da se pri tem streljanju ne bode zgodila kaka nesreča. Deca in nedorasli fantiči nimajo pri streljanju ničesar opraviti, toraj proč z njimi od takega posla!

O Ptuj piše zadnji „Fihpos“, da je za kmete nevarno mesto, ker se baje pripravlja v njem največ strupa, namreč žganja. Kmetje, vprašajte enkrat „Fihposa“, v kojem posestvu je največ fabrik za — špiritus. Ako ne bode po svoji navadi lagal, vam mora povedati, da jih je največ v rokah bogatih duhovnikov, menihov in škofov. Ali jih hočeš vedeti, „Fihpos“?

Ogenj. Dne 22. marca t. l. nastal je pri posestniku Valentinu Pohorcu v Dobrovcih na nedognani način ogenj, kateri je posestvo Pohorčevo z krmo in nekimi poljedelskimi orodji vred uničil. Škoda znaša 2260 kron, a zavarovalna vsota samo 1600 kron.

Dete v ognju. Dne 16. marca t. l. napravila je 10letna Ana Vimer, hčerka vdove Katarine Vimer pri Sv. Lovrencu na ognjišču ogenj, da bi si neko jed pogrela. Pri tem je pa tako neprevidno delala, da se je njena obleka užgala ter se deklica po celem životu hudo ožgala. Njene matere, katera ima štiri malih otrok ni bilo doma, ter je šele po tej nesreči prišla od zunanjih opravkov.

Tatvina. Dne 17. marca tega leta so tatovi ulomili v sobo opekarja Butolija v opekarnici gosp. Matzuna v Ragoznici pri Ptuju. Tatovi so iz zaprtega kovčka (koferja) Butolija okrali znesek 10 kron ter več obleke in drugih reči. Sumi se, da so to tatvino